

[Alvilda Larsen.]

Når ministeren talte yderligere om rimelighed og ikke-rimelighed, vil jeg dertil sige, at forholdet dog er det, at det er lige så urimeligt at forhøje lejen i dag, som det var for 17 måneder siden, da socialdemokratiet fandt det urimeligt. Det kan ikke nytte noget, at den højtærede minister bliver fornærmet på mig, fordi jeg siger det, jeg kan nu engang ikke gøre for, at socialdemokratiet har skiftet standpunkt. Socialdemokratiet har skiftet standpunkt. Jeg ved meget vel, at det foreliggende forslag ikke bygger på embedsmandsbetænkningen, men det bygger på hele den tanke om udligning og lejeforhøjelse, som socialdemokratiet hidtil har været modstander af, og det var ikke mig, men det var den højtærede boligminister, som i 1949 — ministeren kan læse det i folketingsstidende 1948—49, sp. 2236 — sagde:

„Jeg kan imidlertid ikke se nogen grund til, at man skulle forhindre, at en vare, specielt en så vigtig vare som boliger, bliver billigere i forhold til indtægtsniveauet, end den har været før.“

Ja, men det er den opfattelse, som den højtærede minister og socialdemokratiet gav udtryk for dengang, jeg og mit parti stadigvæk anser for at være rigtig. Vi kan ikke gøre for, at socialdemokratiet skifter standpunkt, det må man ikke blive fornærmet over at vi siger. Det var betydeligt bedre, om den højtærede minister stod op og erkendte: vi har skiftet standpunkt, vi mener i dag noget andet end før, af de og de grunde. Men det er jo ikke det, vi hører.

Må jeg med hensyn til bemærkningerne om de andre ting, jeg talte om i forbindelse med den programudtalelse, socialdemokratiet udsendte i 1952 om de 12 000 lejligheder, sige, at det forslag fremsattes ikke — som hævdet her af den højtærede minister — fordi der på daværende tidspunkt var tegn på en indskrænkning i boligbyggeriet. Nej, man fremsatte forslaget dengang — som fremhævet og sagt her af socialdemokratiets ordfører i dag — for at fremskaffe ganske bestemte billige boliger.

Nu svarede det ærede medlem hr. Carl P. Jensen også mig med hensyn til disse 12 000 lejligheder og sagde, at jeg havde ingen grund til her at antyde, at det var

man løbet fra, for nu var der en § 114 i forslaget, hvor de 12 000 lejligheder var indeholdt. Det er ikke rigtigt. Jeg har overhovedet ikke omtalt betingelserne og prisen for disse lejligheder — det er det, § 114 handler om, men der står intet som helst om, at disse lejligheder skal bygges.

Løvrigt fik man af det ærede medlems og ministerens udtalelser et klart indtryk af, at det er mig, der har ret ved netop at fremdrage disse ting, idet den højtærede minister sagde: disse boliger skal ikke bygges — medens det ærede medlem hr. Carl P. Jensen sagde: de er bygget, eller de findes allerede. Nej, de 12 000 billige lejligheder ønskede man dengang udover det almindelige byggeri, og jeg har fremdraget disse ting i dag som en nødvendig argumentation imod den, der anvendes af den højtærede minister for hele det forslag, vi behandler her, der taler om fremskaffelsen af en boligreserve og om udjævningen som en hjælp til fremskaffelse af denne boligreserve. Her er det, jeg siger, det kan ikke være rigtigt, denne udjævning kan ikke fremskaffe den reserve, der vil være nødvendig, og det mente socialdemokratiet heller ikke, da det netop krævede 12 000 lejligheder bygget ekstra i to år.

Med hensyn til bemærkningerne om 1914 vil jeg gerne sige til den højtærede finansminister, at jeg er ganske klar over, at dette forslag tager sigte på at hindre noget af det, som skete efter 1914. Men det var ikke i den forbindelse, jeg nævnte 1914. Jeg nævnte dette, at man i dag synes at bygge på den forkerte antagelse, at man sådan uden videre kan vende tilbage fra 1963-niveauet til 1939-niveauet, og henviste dertil, at noget lignende troede man også kunne lade sig gøre efter 1914. Det viste sig imidlertid, at det kunne man ikke. Når man — sådan som hele forslaget bygger på — regner med, at man i 1963 har tilstande, der svarer til dem i 1939, er dette efter min opfattelse ikke rigtigt, for der findes i hele forslaget ingen garanti eller bevis for, at et prisfald vil komme og slå igennem, at omkostningsniveauet i byggeriet kan holdes nede, at der findes den nødvendige boligreserve, alle disse ting, som forudsætter den frie konkurrence. På denne baggrund har jeg nævnt det.

Det eneste, som er sikkert ved dette